

men ganske i Almindelighed stødte det mig ved Gennemlæsningen, at der staar „nuværende“ Landinspektører. Det er blot det, jeg vil gøre opmærksom paa.

Ordføreren (H. N. Hansen): Med Hensyn til de sidste Bemærkninger skal jeg udtale, at vi have været enige om, at det ikke var let at træffe den rette Ordning af disse Ting, og derfor have vi anset det for rigtigt at henlægge Sagen til Indenrigsministeriet, saaledes at dette maatte overveje, i hvilken Udstrækning det vilde bevare Landinspektørernes nuværende Virksomhed. Det, som vi nærmest have tænkt paa, var, at kun for de Landinspektører, som have praktiseret i de tre Distrikter, som gaa over fra at være Landdistrikter til at være københavnske Distrikter, skal Rettigheden bevares, medens Meningen ikke kan være den, at alle Landinspektører, som have praktiseret i andre Dele af Landet og fremtidig fik Praksis i de paagældende Distrikter, derved skulde faa en Stilling, som ellers ikke vilde tilkomme dem, efter at de paagældende Distrikter vare bleven københavnske Distrikter, men Afgørelsen af, hvor Grænsen skal trækkes, have vi ment at burde overlade til Ministeriet. Jeg tør derfor ikke anbefale, at vi gøre nogen Forandring i de benyttede Udtryk, men jeg skal være meget villig til at konferere med det ærede Medlem derom mellem 2den og 3die Behandling, lige som ogsaa den højtærede Ministers Mening i saa Henseende maatte have Betydning.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 2 udtalte jeg mig tvivlende i mit første Foredrag, men jeg er nu ved den højtærede Ministers Udtalelse bleven bestyrket i mit Ønske om, at dette Ændringsforslag ikke maa blive vedtaget. Jeg tror, at den højtærede Minister har Ret, naar han gør opmærksom paa, at det næppe er nødvendigt, og at det for saa vidt ikke vil faa nogen Betydning, og at det snarere vil kunne komme til at gøre Skade end Gavn. Der er, saa vidt jeg kan forstaa, fra Amsraadet Side fremsat Ønsker i to Retninger. Det første er et Ønske om Samtidighed af Indlemmelsernes Gennemførelse. Man gaar her ud fra, at alle tre Kommuner ville vedblive som hidtil at ønske Indlemmelse og ville blive enige med København derom, og saa ønsker Amtet, at man samtidig skal fuldbyrde disse Indlemmelsesakter. Det forekommer mig, at det er ufornuddent at følge Amsraadet heri, for det første, fordi det

vil være meget vanskeligt at gøre dette aldeles momentant samtidig, og for det andet, fordi de Frister, som her ere tænkte til Fuldbyrdselsen af Indlemmelserne, kun variere mellem 1ste Januar 1902 og 1ste Januar 1903. Hvis man altsaa administrativt finder det praktisk at lade Fuldbyrdselsen af Indlemmelserne ske, saaledes at de gennemføres successive, drejer det sig kun om et Par Aar. Det synes mig urigtigt, at Lovgivningsmagten vil foreskrive Administrationen, at den skal gøre disse Ting, med Hensyn til hvilke der dog kan fremstille sig nogen Forskel mellem de forskellige Kommuner, i samme Moment. Altsaa, som sagt, for at rette sig efter Amtets Ønske om, at det maa ske administrativt samtidig, behøves denne Bestemmelse ikke. Det staar heller ikke i Ændringsforslag Nr. 2. Det gaar ud paa at bestemme, at intet af Sognene maa komme i Forbindelse med København, medmindre alle tre ville det. Dette forekommer det mig urigtigt at foreskrive. Det kan jo godt være et Ønske fra Amtets Side, at det vil have det saaledes, og det vil der jo ogsaa kunne tages Hensyn til, men at vi her skulle sige, at en Kommune, som vil gaa sammen med en anden Kommune, ikke maa gøre det uden Amtets Samtykke, forekommer mig at ligge uden for det Omraade, vi have at varetage. Altsaa jeg advarer imod, at vi vedtage en saadan Bestemmelse, og det var ogsaa det, den højtærede Minister, saa vidt jeg forstod ham, sagde, idet han udtalte, at hvis det havde stillet sig saaledes, at den ene Kommune blev enig med den anden om at gaa ind derunder, burde vi ikke forhindre denne Indlemmelse af Hensyn til et fra Amsraadet fremsat Ønske om, at dette ikke maa ske, fordi de to andre Kommuner ikke andrage derpaa. Altsaa det forekommer mig, at det er naturligt, at Lovgivningsmagten siger: De Kommuner, som blive enige derom, have Lov til at gaa sammen, og derfor har den højtærede Minister Ret til at sige, at Ændringsforslaget kan blive en Bestemmelse, som hindrer en naturlig Ordning. Der er saa meget mindre Grund til at vedtage denne Bestemmelse, som Spørgsmaalet sandsynligvis ikke bliver praktisk. Hvorfor skulle vi saa tage en Bestemmelse, som, hvis den faar nogen Betydning, kan komme til at virke skadeligt?

Koch: Den ærede Ordfører udtalte sig, som om Amsraadet havde forlangt eller udtalt Ønsket om, at Indlemmelserne